

JAROSLAV HOLEŠA: REPREZENTÁCIA NIE JE OSAMELÝ OSTROV

1.9.2026 - | Slovenský zväz hádzanej

Prezident Slovenského zväzu hádzanej Jaroslav Holeša približuje dôvody výberu novej trénerskej dvojice mužskej reprezentácie, vysvetľuje víziu projektu HÁDZANÁ 32 a hovorí o cieľoch, ktoré stoja pred Janom Filipom a Ľubošom Hudákom. V rozhovore pre slovakhandball.sk sa vracia aj k pôsobeniu Fernanda Guricha a pomenúva výzvy pri práci s mladými hráčmi.

Čo stálo za rozhodnutím zveriť mužskú reprezentáciu Janovi Filipovi a Ľubošovi Hudákovi a čo od tejto trénerskej dvojice očakávate?

Uvediem to z trochu širšieho pohľadu. V máji sme sa dohodli s pánom Gurichom, ktorému by som sa chcel poďakovať za dobrú spoluprácu, že nebudeme pokračovať. Spoločne s Pavlom Streicherom a trénersko-metodickou komisiou sme následne pristúpili k výberu reprezentačného trénera. Nepozerali sme sa na to iba z pohľadu, že hľadáme novú osobu alebo nové osoby. Vychádzali sme najmä zo systému, ktorý sa podarilo nastaviť v dievčenskej zložke, a podobný spoločný systém sme chceli nastaviť aj v mužskej zložke. Zapadá to aj do projektu HÁDZANÁ 32, ktorý stále spoločne tvoríme. Vďaka podpore Slovenského olympijského a športového výboru a Ministerstva cestovného ruchu a športu SR môžeme rozvíjať aj projekty podpory trénerov. Celý tento systém sme sa snažili zladit' a dosadiť doň osoby, ktoré by maximálne vyhovovali tejto práci a mali skúsenosti so širšou spoluprácou. Teda nielen s vedením mužského tímu, ale aj celej mužskej zložky a so spoluprácou s klubmi, hráčmi a trénermi tak, aby nám celý koncept a systém fungoval.

Ako prebiehal samotný výber trénerov?

Trénersko-metodická komisia určila kritériá, na základe ktorých sme tieto osoby hľadali. Vytvorila aj predbežný zoznam mien a následne som sa zaoberal možnosťou ich získania.

Čím vás presvedčili práve Jan Filip a Ľuboš Hudák?

Obaja sú veľké hádzanárske osobnosti československej histórie, ako aj samostatnej českej a slovenskej histórie. Získavame trénerov, ktorí majú obrovské medzinárodné hráčske skúsenosti. Na strane Jana Filipa sú to aj veľké medzinárodné skúsenosti s vedením zahraničných klubových tímov, ale aj viac ako šesťročná skúsenosť s vedením českej reprezentácie spoločne s Danielom Kubešom, takisto v trénerskej dvojici. U Ľuboša Hudáka je to predovšetkým detailná znalosť slovenského prostredia, pôsobenie vo viacerých kluboch a detailná znalosť hráčov a trénerov, čiže celkovo nám to zapadá do tejto koncepcie. Verím, že budú úspešní a tešíme sa na túto spoluprácu.

V slovenskom prostredí nie je model dvoch rovnocenných reprezentačných trénerov bežný. Prečo ste sa rozhodli práve pre túto cestu?

Formát trénerského dua je Janovi Filipovi veľmi blízky. Ako sme spomínali, pracoval takto šesť a pol roka s Danielom Kubešom. My sme zároveň cítili, že potrebujeme prepojiť medzinárodné skúsenosti, ktoré Honza má, so znalosťou slovenského prostredia. Honza a Ľubo sa poznajú už viac ako 40 rokov, čo je veľmi dlhá doba. Poznajú sa ešte z československých mládežníckych reprezentácií aj z ďalšieho pôsobenia, takže si vedia navzájom vyhovieť.

Aké konkrétne športové ciele ste novej trénerskej dvojici stanovili?

Čo sa týka krátkodobých cieľov, samozrejme, boli by sme radi, keby sme sa pokúsili postúpiť už z najbližšej kvalifikácie. Cieľom je vždy postup, ale bude to mimoriadne ťažké. Tréneri budú mať

začiatkom novembra približne tri tréningy na to, aby sa s hráčmi zoznámili, a hneď hráme v Taliansku. Taliansko je tím, ktorý v poslednom čase zaznamenal veľký progres. Naposledy postúpilo na majstrovstvá sveta cez veľmi silné Švajčiarsko. Po návrate z Talianska budeme mať dva tréningové dni a hráme s Nemeckom, ktoré patrí k hegemonom svetovej hádzanej. Záhrady sa občas dejú, ale skôr cítime, že výsledky tejto práce sa prejavujú trochu neskôr. Samozrejme, ciele tam sú, ale nebude to jednoduché.

S nástupom nových trénerov je úzko spojený aj projekt HÁDZANÁ 32. Čo sa za týmto názvom skrýva?

Spoločne s trénersko-metodickou komisiou na čele s pánom Streicherom sa snažíme vytvoriť a ďalej rozvíjať systém, ktorý sme začali budovať pred niekoľkými rokmi. Netýka sa iba hádzanej, ale aj kondičnej prípravy, výberu talentov, práce s talentami, diagnostiky a ďalších oblastí. Reprezentácia totiž nie je osamelým ostrovom v našej federácii. Je to symbióza klubov, hráčov, funkcionárov a trénerov. Snažíme sa tento systém nastaviť tak, aby fungoval čo najlepšie. V dievčenskej zložke už prináša ovocie. V mužskej sme cítili, že nám nefungoval príliš dobre, a práve tam sa ho budeme snažiť zlepšiť.

Prečo práve názov HÁDZANÁ 32? Čo predstavuje číslo 32?

Projekt je zameraný na víziu a určitý sen, ktorý máme. Ľuboš Hudák je jedným z posledných československých reprezentantov, ktorí nás reprezentovali na olympijských hrách v Barcelone v roku 1992. Ak by sa nám podarilo dostať aspoň jeden tím na olympijské hry v Brisbane v roku 2032, bolo by to po 40 rokoch. Je to strašne dlhá doba. Je to teda určitý sen, vízia a cieľ, ktorý máme spoločný, a urobíme všetko pre to, aby sa nám ho podarilo naplniť.

Ako do tejto dlhodobej koncepcie zapadajú práve Jan Filip a Ľuboš Hudák?

Jan Filip pôsobil deväť rokov ako šéftrener mužskej zložky Tréningových centier mládeže a Regionálnych klubových centier Českého zväzu hádzanej a pracoval v takomto systéme, preto je pre nás správnu voľbou. Rovnako Ľuboš, ktorý si od mládežníckych kategórií prešiel jednotlivými zložkami a tímami. Myslím si teda, že nastavenie máme dobré. Teraz to bude o spolupráci. Čaká nás veľa komunikácie nielen s hráčmi, ale predovšetkým s trénermi našich klubov, aby sme dokázali metodiku, ciele a nastavenie, ktoré potrebujeme, dostať tam, kam chceme.

Nástup novej trénerskej dvojice zároveň znamená definitívnu bodku za pôsobením Fernanda Guricha. Čo rozhodlo o tom, že ste sa po jeho pôsobení rozhodli vydať novou cestou?

Fernando prišiel v roku 2016 spolu s ďalšími trénermi v rámci koncepcie, ktorú vytvorili aj Pavol Streicher, Rastislav Jedinák a ďalší tréneri. Priniesol prvky, ktoré sme chceli zaviesť do slovenskej hádzanej. Niečo sa podarilo, niečo sa nie. Čo sa týka mužskej reprezentácie, ktorú viedol, očakávali sme, že vzhľadom na to, že predtým viedol mládežnícke reprezentačné tímy a výbery, má detailnú znalosť hráčov a podarí sa nám ich zapracovať do mužskej reprezentácie. Zasiahlo nám však do toho viacero faktorov – zdravotné problémy či konce kariéry vo veľmi mladom veku. O jeho ďalšom pôsobení sme debatovali počas posledného roka. Nakoniec sme sa dohodli, že ak by sa podaril postup v kvalifikácii, zmluva by sa predĺžila. Ak sa postup nepodarí, spolupráca už trvala určitý čas a radi by sme urobili zmenu. Bavili sme sa o tom aj s pánom Streicherom a cítili sme, že tím už potrebuje určitú zmenu.

Jednou z výziev je aj prechod talentovaných hráčov z mládežníckych kategórií medzi seniorov. Bude práve toto jedna z oblastí, na ktoré sa chcete v novom období viac zamerať?

Pri úspešných mládežníckych výberoch z posledných rokov máme veľký problém pri dievčatách aj chlapcoch s tým, že približne vo veku 18 rokov sa rozhodujú, čo ďalej, a hádzaná pre nich nie je vždy prioritou. A to aj napriek tomu, že sú veľmi talentovaní a majú šancu presadiť sa v zahraničí. Svet sa mení a menia sa aj generácie. Honza bol najlepším strelcom majstrovstiev Európy, bol na olympiáde.

My sme chceli byť najlepší na svete, chceli sme hrať Bundesligu alebo inú najvyššiu súťaž. Pri mladej generácii to už nevnímam až tak výrazne. Aj toto je vec, ktorá nás bude veľmi zaujímať – ako s tým naložiť. Momentálne totiž máme naozaj zaujímavé talenty medzi dievčatami aj chlapcami.

Autor: slovakhandball

Foto: TASR

<https://slovakhandball.sk/article/jaroslav-holesa-reprezentacia-nie-je-osamely-ostrov>